

רצוי נחמן

לזכרון נצח מורינו רבי ישראל בער אודסר, זצ"ל

סיפור השבוע

השמטות

ממוהרנ"ת ז"ל, שהיה אחד מאנשי שלומו בכפר מחזיק 'ארענדע' [עסק המחזק בחכירה], ובא איזה דייטש [ג'רמני] ובקש להוסיף עליו ולקח ה'ארענדע' ממנו.

ובא למוהרנ"ת בקובלא רבא על זה. ענה מוהרנ"ת ואמר לו: "וואס ווילסטו, איך זאל דערהרגען דעם דייטש? [מה אתה מבקש, שאהרג אנכי את הג'רמני?], אלא אתה תבקש מהשם יתברך שלא יוכל לעשות לך רע, וגם אני אסייע לך בתפלה על זה."

וכן היה, שפעלו בתפלתם, שלא יוכל לעשות לו רע ולדחותו מה'ארענדע' שלו.

להתקשר להצדיק שהוא בחינת ברית מלח, ואזי מקבלין ממנו בחינת מלחא, בחינת תקונים להמתיק מרירותו, ואז נצולין מן האש שהיו צריכין להצטרף חס ושלום בבחינת תעבירו באש. פי מליח הרי הוא פרותם דצלי שנצלה באש (חלק צו), שעל-ידי בחינת המליחה שהוא בחינת התקשרות להצדיק כנ"ל, נודככין יפה ונצולין מן האש ויוצאין וך יפה ושלם בלי שום פגם וזוכין לתכלית התקון: (הלכות מליחה א, אות ד)

... שש ערי המקלט ... הארבעים ושתים עיר

ארבעים ושמונה תבות שיש בפרשת "שמע ישראל", שהוא יסוד האמונה, יש כנגדן ארבעים ושמונה ערי הכהנים והלוויים: שש ערי מקלט, כנגד שש תבות שב"שמע ישראל"; ונעליהם ארבעים ושתים עיר כנגד ארבעים ושתים תבות מן "ואהבת" עד סוף הפרשה כמובא.

ואלו הארבעים ושמונה ערים קולטות ומצילות מסטרא דמותא, ועל-כן צריך הרצח בשגגה לנוס לשם, פי אמונה עקר החיים, והכפירות סטרא דמותא, ועל-כן ארבעים ושמונה ערי הלוויים שהם בחינת "שמע", ו"אהבת", שהם עקר המשכת האמונה, על-כן הם קולטות ומגנות מסטרא דמותא ומצילין את הרוצח ממיתה.

ואלו הארבעים ושמונה ערים שישבו בהם הכהנים והלוויים, דיקא בזה הראה לנו התורה הקדושה שצריך לנסע לצדיקים ולהנלויים אליהם, והעקר בשביל לזכות לאמונה שהוא עקר החיים ולהנצל מסטרא דמותא שהם הכפירות.

פי עקר האמונה בשלמות מקבלין רק על-ידי צדיקים אמתיים והנלויים אליהם, שהם בחינת הכהנים והלוויים; פי כהן הוא בחינת הצדיק הורב האמת, וכמו שאמרו רבותינו ז"ל על פסוק: "ושפתי כהן וגו'" אם הרב דומה למלאך וכי;

מפירות מפסעי

* מתוך ספר לקוטי הלכות * לא... הן הנה היו לבני ישראל בדבר בלעם

עקר התגברות היצר הרע בכל אדם הוא בפגם הברית. ואחר כל היגיעות העצומות ורובי המסירות נפש שהצדיקים אמתיים מוסרים נפשם ממש בכל דור ודור בשביל תקון נפשות ישראל, ועדן השטן והיצר הרע מרקד בינו ומתגרה בישראל והעקר בענין זה, כמו שמצינו בימי משה רבנו בעצמו, עליו השלום, שאחר כל היגיעות שהיה לו בשביל תקון נפשות ישראל, ובסוף ימיו בא בלעם הרשע ימ"ש והכשילם בפגם הברית.

ולפעמים מכרח הצדיק להסתלק ולמות בשביל זה, כי לפי עצם התפשטות הסטרא אחרא אי אפשר לו לגמר התקון בשלמות בחיים רק לאחר הסתלקותו.

ומזה הפגם באים כל המניעות והבלבולים והמלחמות והמחלקת, המונעים את האדם מלהתקרב אל הקדושה, ומעכבים אותו מלהוציא החיות הקדושה שלו בשלמות מפה אל הפעל, פי כל המניעות מלהתקרב אל הקדושה באים משמאת קרי, רחמנא לצלן, פי "קרי" לשון מניעה, כמו שפרש רש"י בפרשת בחקתי על פסוק "אם תלכו עמי קרי". (הלכות הכשר-כלים ד, אותיות ט"ו י"ז לפי אוצר היראה - ברית, אות כ"ג)

לא... כל דבר אשר יבא באש תעבירו באש

אש הוא התקון, בבחינת (במדבר לא): כל דבר אשר יבוא באש תעבירו באש וטהר. והוא מכלה את הזקמא. אבל בשזוכין

כל מה שמתגדל ומתפאר שם הצדיק יותר מתגדל ומתפאר שם השם יתברך ביותר. (קל"מ ב, רס)

לראות באב"ע הנחל

= אוֹמֵן (חלק ד') =

... ר' ישראל נסע לאומן לקראת ראשהשנה תשנ"ד, וכשנודע לחברים שהמטוס המריא, כמה יחידים מהם הלכו תכף לשדה התעופה עלמנת לנסע, וכן עשו רב החברים באחור זמן.

לאחר שהגיעו החברים לאומן, אמר ר' ישראל ביום שני בלילה לפני ראשהשנה: "יש לי אוטו למטה ואני רוצה לנסע לטבריה לבתי". אמרו לו שאנחנו לא בארץ, שאל: "איפה אנחנו?" השיב לו אחד: "באומן", ושאל: "בחוף לארץ? ... לא משיבים כלום". נגש אחד מן החברים ושאל: "רבענו הקדוש לא רוצה שנסע לאומן על ראשהשנה?" ולא השיב כלום. החבר היה נבוך, אולי לא טוב עשו החברים שבאו לאומן, אולי העונות גרמו שהתעכבה הישועה (הבאת הצייד) ועל זה מקפיד ר' ישראל, כי ר' ישראל עצמו נסע ואף אמר לנסע, וכן בשנה זאת רב דבוריו היו לנסע, חוץ מכמה ספקות כנ"ל.

למחרת ביום שלישי הוא היה שמח ונגש אל הצייד ודבר בהתעוררות וכשאחד בא ובקש ברכה, הצביע על הצייד בידו ואמר: "פה זה המקום הכי קדוש בעולם. יש פה כל הנשמות". ורמוז או לבקש בצייד על הכל. באותו ראשהשנה (תשנ"ד) היה נראה פעסוק וטרוד.

למחרת ראשהשנה, ביום שבת קדוש, היה עת רצון בסעודה שלישית, ואמר ר' ישראל: "נצטרך לנסע כל שנה ושנה לראשהשנה לאומן". אחד שאל: "או לא יבוא הצייד לארץ ישראל?" השיב ר' ישראל: "יבוא זמן לזה, אבל כל זמן שלא נעשה - צריכים לנסע לאומן".

ובגלל הספקות שהיו בהתחלה, שלשה מהחברים החליטו להפסיק לנסע לאומן, ושנים מהם התחילו להשפיע על השאר.

לאחר ראשהשנה תשנ"ד, שני אנשים שלא היו באומן בראשהשנה הגיעו לר' ישראל, ואחד מהם הצטרף על שלא זכה להגיע לאומן כי נגמרו המקומות בטיסות והכרח להשאר בירושלים, ור' ישראל חזק אותו ורמוז לו שיש איזה האגדה ותקון בירושלים, (אף-על-פי שבוואי צריכים למסר נפשו להגיע לאומן, אבל האיש רצה באמת ולא זכה), והשני אמר לו שהוא נשאר בירושלים היתה הרבה שמחה, אמר לו ר' ישראל, שבלי רבעו אין שמחה. (תשרי תשנ"ד)

אם אמנם כבר נלכדנו כמו שנלכדנו אף-על-פי שאנו בעצמנו חייבים, אף-על-פי כן אשרינו, אשרינו אלפים ורבות פעמים אין מספר, כי היקא אנחנו בדור עני כזה, בימינו אלה, וכינו למה שזכינו, מה שלא זכו כל הדורות שהיו לפנינו מיום בריאת העולם, כי אנחנו באנו לזה העולם כזה הזמן שנתגלה סוד כמוס ועולם, חדוש שבחדושים, נורא ונשגב כזה, - כזה שעדין לא היה בעולם. שגלה דברים גבוהים וטראים כאלה, - שעדין לא נשמעו מעולם. תורות, שיחות, ומעשיות נוראות כאלה, אשר אפסו הדבורים והצורפי אותיות לספר ב-שבחם, וגדלתם, ותקפם, וגבהם, ומעלתם, ותפארתם.

ואין לנו פה וכלים לכאר קצת מן הקצת וחלק מן החלק של אלהי אלפי אלפים ורבי רבות, עד היכן הדברים מגיעין ברום גבהי מרומים.

אך גם בפשיטות, הם מחיין את כל הנפשות בחיי עולם, בכל עת, [ובכל דור, ... הפך בהם והפך בהם - בכל תורה ובכל שיחה, [ובוהאי תוכל להחיות (ולשמחו) עצמך תמיד, ולהחיות גם אחרים. (אבי הנחל אי - מ"ב)

שנופה לרחק את עצמנו מרופאים ודאקטורים בתכלית הרחוק. ותשמרנו ותצילנו מכל מיני חולאים ומכאובים ומחוישים. ואם ברחמין נצטרך לפעמים לאיזה רפואה תרחם עלינו ותחזק את לבבנו שלא יעלה על דעתנו להשתמש עם שום רופא ודאקטור, רק לסמוך עליך לבד, ולהרבות באמירת תהלים בשביל החולה, ולהיות נכון ובוטח ותשען על אמירת תהלים, שעל-ידיה תשלח רפואה שלמה לכל הצריכים רפואה.

ותתן לנו כח, ותעורנו ותושיענו לומר תהלים בכונה גדולה כל-כך, עד שנופה לעורר ולהקמץ את הדי המלך עליו השלום בעצמו, שהוא רוח אפנו משיח ה'. והיה נחשב כאלו אמרם הדי המלך עליו השלום בעצמו, עד שיהיה כח לעמך ישראל להחיות מתים על-ידי אמירת תהלים, ותשובו כל חולי עמך בית-ישראל לאיתנם.

עצות ותפילות

רפואה, ט"ב

מי שרוצה לחוס על חיו צריך להתרחק עצמו מאד מדאקטורים ורופאים, כי הם מועדים לקלקל ומזיקים מאד, וען בפנים שיחה ארבה בענין זה (שיחות הר"ן, סימן ב').

אמירת תהלים מסגל מאד לרפואות החולה. וצריך שיהיה לו בטחון חזק על זה, ועל-ידי זה יושיעו ה' ויתרפא ויקום מחליו (שם, סימן צח).

... וכן לבשר בשורות טובות תמיד לעמך ישראל, ועל-ידיה אובה לומר תהלים בכונה גדולה. ועורנו חושיענו

ותרפאם ותחלימם ותחיים בחיים טובים וארפים באמת. ונופה כלנו לשוב אליך באמת, ולהיות כרצונך וכרצון צדיקך האמתיים כל ימי חיינו לעולם, השיבנו ואשובה כי אתה [ה'] אלקי.

השיבנו אבינו לתורתך וקרננו מלפני לעבודתך ורחמינו בתשובה שלמה לפניך. וכני מעתה להרגיל את עצמי להיות בעולם הבא ככל אשר שאלתי מאתך אבי מלכי וקדושי צורי וגואלי, וכני שאובה לשמוע את קול השיר הקדוש שיתער לעתיד, אל תשליכני מלפניך ורוח קדשך אל תקח ממני, אל תשליכני לעת זקנה ככלות פחי אל תעזבני, אל תעזבני ה' אלקי אל תקח ממני, חרשה לעורתי אד-ני תשועת: (לקוטי תפילות ב') - מתוך תפילה (מי"ט)

nae se 101